

Všichni milují okamžik, kdy slunce zapadá a svými paprsky
 naposledy políbí oblohu. Červánkový oceán svou krásou
 krade veškerou pozornost – jen tu mou ne.
 Byla jsem pohlcena vlnou pocitů pokaždé, když se tma
 skryla a ta obrovská hvězda se znovu objevila.

Dávala najevo, že začíná nový den.
 Dávala najevo, že vidím nový den.
 Dávala najevo, že *žiji* nový den.

Chtěl bych přestat být.
 Ne z nenávisti k životu,
 ale z únavy, kterou nelze vysvětlit.
Chtěl bych začít věčný spánek,
 ne jako útěk,
 ale jako návrat domů,
 kde nic nebolí.
Chtěl bych umřít,
 ale říkám to jinak –
 mluvím v metaforách,
 v šepotu, v eufemismech,
 protože slovo *smrt*
 je pro svět pořád tabu,
 i když ve mně bydlí už roky.
Nechci děsit,
 jen být pochopen.
 Než zmizím.

